

1r premi

De cap a l'abisme

Albert Garcia Elena

Quan ensopegues amb segons qui,
 et preguntes com poden patir
 mal de cap
 – Schopenhauer

Després d'una llarga, immensa letargia, s'ha fet la llum.

Començo a sentir una remor just a sobre meu, com d'esllavissada o de moviment de terres, i després d'uns dies de summa impaciència per saber què diantre està passant, comença a vibrar tot l'estrat, producte de l'atac d'uns rítmics i estranys sorolls, la natura dels quals no arribo a desxifrar. L'avorriment és tan gran en les meves condicions, condemnat a la unívoca activitat del pensament pur, que qualsevol cosa que vingui a pertorbar la pau sedimentària del meu entorn esdevindrà un alleujament sense precedents dins la insuportable lucidesa del meu etern insomni.

A torns l'activitat a les zones superiors sembla aturar-se i de nou comença. *Què podrà ser?* No deixo de rumiar-ne les possibilitats; m'encantaria que algun torrent poderós m'endugués avall i pogués així conèixer els rius, els deltes i les mars del planeta. És tan feixuga la càrrega que duc sobre meu, i tan forçosament introspectiva i fosca la visió... Per què m'havia d'escollir a mi, d'entre tants com érem en el crepuscle del prat, aquell dents de sabre per perseguir-me i donar-me mort tot enfonsant els seus ullals i urpes en el meu coll, i per què m'havia de dur a devorar a la soledat d'aquell puig calcari sense sortida, i no a algun lloc humit i ple de vida bacteriana on les meves restes fossin totalment descompostes fins l'àtom? Per què cap mamut no va trepitjar-me per acabar de trencar la unitat de la meva consciència com a ésser? *Per què, Senyor, el teu designi em féu fòssil...?* Quina és la suprema raó per la qual una part de mi ha passat

Fotografia EsteveGG

a ser la perpètua memòria de la meva existència, i per què he hagut de conservar-me jo, lòbul occipital de crani, de la crema i m'has condemnat a mantenir els ulls oberts dins la llarga nit de la mort?

No n'hi ha dubte; alguna cosa està succeint. El soroll és cada cop més fort i les vibracions comencen a arribar a l'estrat: el terreny s'està movent. Els cops són cada vegada més propers i una calor solar, sense precedents en milers d'anys, està assecant la humitat del meu entorn... Cada cop hi ha menys pes sobre meu. *Senyor, serà aquesta la sortida, el perquè de tota aquesta espera...?* Alguna cosa em frega la part interna i poc a poc un tacte carnós em separa per fi, després de tant de temps, d'aquell conglomerat de còdols i sorra en procés de petrificació que m'ha envoltat. I ara... m'estic movent! Ho sent algú més? M'estic movent! M'estan alçant del sot, m'està acarasant el sol, *el sol!* Sóc a fora, a l'exterior! Com ha canviat tot, la vall és gairebé deserta i la calor, xafogosa. És un somni? Quina bogeria dels sentits! Que n'arriba a ser de lleugera, la pressió atmosfèrica!

Alguna cosa em torna a burxar i m'allibera de la sorra que duc enganxada. No em passeu de mà en mà, deixeu-me una estona *sentir el món!* No! no! però què fan amb mi... no, no em tanqueu de nou, no torneu a tancar-me! no em deixeu amb la mel als llavis, vull ser...!

Un temps indeterminat després –tot és qüestió de perspectiva i jo ja fa molts mil·lenis que he perdut qualsevol tipus de referent– he hagut de suportar un turment inesperat i que no arribo a entendre a on em pot dur. M'han fet passar per tota mena de banys amb líquids diferents. Els d'aigua m'han causat un plaer sibarític, de paret càrstica. Però els d'hidròxids i àcids febles que han vingut després han estat com una infinita flamarada de dolor. He patit l'infern en la meva essència... unes punxades tot al voltant, desintegrant-me les capes superiors i els canalicles i sutures... el dolor ha estat intensíssim. És aquesta, Senyor, l'expiació que haig de pagar per deslliurar-me irresponsablement del meu grup i ser caçat, com jove inexpert que era? I per això he hagut d'esperar tant? Ara aquests éssers em miren fascinats i no deixen de mesurar-me, dibuixar-me i llançar-me sobtats raigs de sol que em ceguen la visió durant llargues estones. Quines heretgies estan cometent contra la meva integritat? Què estan fent? Per què tenen tant d'interès amb mi, si ja sóc mort? No poden ni devorar les meves meninges; no res del que queda de mi té el més mínim aguait de ser nutritiu... Què és tot això, quina llei de la natura vaig violar?

He tornat a ser desplaçat cap a un altre lloc. Ha estat un llarg viatge dins d'una caixa fosca, enmig d'un mar de pel·lofes

de fusta fresca. De tant en tant l'obrien i els veia mirant-me frapats de la impressió. Mai no hagués pensat que arribés a ser tant important; ni tan sols vaig arribar a ser un mascle prominent dins del meu grup...

Aquest cop m'han dut a una sala enorme plena de fòssils com jo. Quan m'hi entraven, tot rodejat d'aquests estranys animals que s'arraulien al meu voltant i feien ulls com unes taronges davant la meva presència, he pogut llegir en un gran rètol al pòrtic de la nau la paraula «VERTEBRATS». Ara ho entenc, em porten amb els meus. I com ho han pogut esbrinar, si sóc un tros de crani i no de columna vertebral? Pot ser que hagin trobat la resta d'ossos del meu cos?

M'han tancat dins d'una urna totalment transparent i insonora; no em fa res, ans al contrari; tornaré a agrair una mica de tranquil·litat. Un s'acostuma a la vida contemplativa i després de tot aquest enrenou trobo a faltar una mica de pau. Una estona després tots han desaparegut i he pogut començar a observar el meu nou entorn amb tota calma. Aquí hi ha tota una successió de restes dels animals que vivien amb nosaltres a la sabana. Quins records que em porta tot plegat... Allà a baix hi veig cranis de granotes i gripaus. Me'n trobava pertot mentre menjava herba. Me n'havia arribat a empassar més d'una a prop dels tolls que es formaven a les planes a la primavera. Més enllà sembla que hi ha, sí... sí, semblen restes de serps i d'altres animals similars. I més enllà veig ales d'ocells, aquells animals que hi havia al cel i que baixaven a la terra a menjar... Recordo que quan en vàiem un grup fer cercles a l'aire la mare ens deia que no hi anéssim, perquè hi havia hagut una cacera... Una vegada no hi vaig fer cas i vaig veure aquells ocells negres clavant el coll dins el ventre del meu avi... I allà hi ha ratolins... Tota una paret plena... I.... cranis de... de lleons i tigres, uns metres més enllà... Tan terribles com eren, i ara no fan gens de por... Fins i tot hi ha un dents de sabre, perfectament recognoscible. Paradoxes del destí... Que és potser aquell que em va devorar? Quin sentit té aquesta galeria de la mort? I per què em posen a tocar de tot de cranis de simis, i no a prop dels de la meva sang que veig una mica més enllà; les zebres, cavalls i d'altres èquids? No ho veig gens clar... què significa aquesta inscripció que han col·locat just a sota meu, «LLINATGE PERDUT»? Però que saben, aquests, qui era jo? *Que es pensen que són Déu, que són els propietaris del planeta i poden fer amb nosaltres el que vulguin...?* I per què m'han posat aquests exemplars de cranis tant cerebrats i globosos a la dreta, si jo no era més que un burro de bosc...? Però, quina en porten, de cap?